

Aqqalu C.Jerimiassen
Atassut

EM 2024/120-121-138
19. november 2024

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at pålægge Naalakkersuisut at udarbejde en redegørelse om sagsbehandlere i kommunernes sociale afdeling, om hvordan problematikken om for få sagsbehandlere og den omfattende opgave de sidder med kan løses. Redegørelsen skal deles ud i FM2025.

(Inatsisartut medlem Bentiarq Ottosen, Atassut)

Forslag til Inatsisartutbeslutning at pålægge Naalakkersuisut at samarbejde med kommunerne om at etablere nationale retningslinjer i forhold til Pædagogisk Psykologisk Rådgivning (MiSi/PPR) med henblik på at sikre, at børn med særlige behov hurtigere kan blive identificeret og udrett

(Medlem af Inatsisartut Anna Wangenheim, Demokraatit)

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at pålægge Naalakkersuisut at udarbejde en redegørelse inden FM2025 om hvilke barrierer, der vil være for at etablere et sikkert centralt register over forældremyndighedsindehavere, værger og samtykkeerklæringer med henblik på at sikre en mere effektiv sagsbehandling i sager om børn og unge. Redegørelsen skal indeholde beregninger af, hvad det vil koste at etablere og drive registret

(Medlem af Inatsisartut Anna Wangenheim, Demokraatit)

Fra Atassut mener vi, at den store vægt på flere direktører fremfor sagsbehandlere er en uheldig prioritering. Desværre tages der ofte ikke højde for, hvor krævende sagsbehandlers arbejde kan være på det personlige plan.

Vi ser ofte, at sagsbehandlere bukker under for stress, og jeg kender endda eksempler i min egen omgangskreds. De arbejder under vilkår, hvor lønnen ikke er blevet justeret til deres arbejdsbyrde, og de skal samtidig håndtere en mængde sager med klager og endda trusler fra borgere.

Mangel på medarbejdere forværrer situationen, hvilket fører til forsinkelser i sagsbehandlingen. Borgeren, der henvender sig, ender med at blive skadelidende og føler sig svigtet i et system, der er presset til det yderste.

Denne problematik er tydelig, hvis man blot kaster et blik på Ombudsmandens rapporter om kommunernes sagsbehandling. Der er ingen grund til at dykke dybt i rapporterne; problemerne er umiddelbart synlige.

Centraliseringen og udvidelsen af administrative funktioner i centralforvaltningerne fjerner fokus fra nærsamfundets behov. I stedet skubber det ansvaret længere væk fra borgerne. Venstrefløjens,

der har siddet på magten længe, har i deres tid kun yderligere forstærket denne tendens til centralisering.

Gentagne fejlslagne forsøg på at skabe mere centraliserede systemer har tydeligt vist, hvordan det fører til ineffektivitet. Det er uacceptabelt, at børn med særlige behov bliver ofre i dette system, når de skulle være fremtidens håb. I 2021 oprettedes et børnerettighedsområde under Naalakkersuisut, men hvilke konkrete resultater har det givet? Det må vi afvente svar på.

Kigger vi på sagsbehandlere i Majoriaq-centrene, sociale forvaltninger og Misi, er svaret klart: De er overbebyrdede. Problemet ligger delvist i vores sociale lovgivning, som ofte er uhensigtsmæssigt skruet sammen.

Det er lettere at hjælpe et barn i nød frem for en voksen, der udnytter systemet og kun presser sociale ydelser uden at bidrage til samfundet. De ressourcestærke, som reelt kunne bidrage til samfundet, skal ikke blot modtage ydelser, men bør støttes til at yde noget tilbage. De, der arbejder og bidrager gennem skatter og afgifter, skal ikke bære byrden af et ineffektivt system, som presser de få tilbageværende arbejdende.

Vi skal sikre, at sagsbehandlere får de rette betingelser for at fokusere på deres arbejde. Det indebærer også en retfærdig lønjustering, som bør drøftes med de relevante faglige organisationer.

Kommunerne skal først og fremmest have et klart billede af behovet for sagsbehandlere, og borgerens behov skal altid sættes i centrum, uden at borgeren bliver offer for systemets mangler.

Derfor mener vi i Atassut, at de tre forslag skal behandles samlet, og vi støtter, at de sendes videre til behandling i Familie- og Sundhedsudvalget.